ופסוק ראשון של קריאת־שמע עם הצבור, וקדיש, וקדושה, וברכו ולענות אמן, (משא״כ ברוך הוא וב״ש) כשהוא בסיום ענין של פסד״ז.

ג. כשצריך להפסיק מפני איזה הכרח, צריך לומר, קודם שידבר, פסוקי ברוך ד׳ לעולם אמן ואמן וכו׳ עד ויברך דוד, וכשהוזר להתחיל ממקום שפסק יאמר ג״כ אלו הפסוקים, וכשצריך להפסיק והוא עומד סמוך לפרק יזדרז לסיים עד תפרק.

ד. אם סיים ברוך שאמר קודם שסיים החזן (או ששמע אח״כ מאדם אחר שסיים) עונה אחריו אמן, ולא יענה אמן משהתחיל ברוך אתה ד׳ שבברוך שאמר עד שסיים מהולל בתשבחות.

ה. אם קראהו לעלות לספר תורה, והוא באמצע פסד״ז, מותר לו לקרוא בלחש עם הקורא את הפרשה שבתורה. אך לא יפסיק לומר לחזן לעשות מי שברך. ואם החזן התחיל מעצמו ושכח שמו ושואלו, מותר להשיב לו מפני הכבוד. ואם הוא עומד בפסד״ז סמוך לפרק, שיכול לגמור עד הפרק בלי שהות קודם שיעלה לתורה, יעשה כן, אבל אם צריך לזה שהות לא יעשה כן, מפני טרח הצבור.

ו. נהגו לעמוד כשאומרים ברוך שאמר, ויברך דוד (עד אתה הוא ד׳ האלהים), וישתבח.

ז. אם בא לביהכ״נ ומצא צבור בסוף פסד״ז (כלומר שאחר שיגיח התפלין יהיו הצבור בסוף פסד״ז), אומר ברוך שאמר עד מהולל בתשבחות, ואח״כ תהלה לדוד עד מעתה ועד עולם הללויה, ואח״כ הללו את ה׳ מן השמים עד לבני ישראל עם קרובו הללויה, ואח״כ הללו אל בקדשו, עד כהת״י, (ואם יש לו שהות יותר יאמר הודו לד׳ קראו עד והוא רחום, וילך עד והוא רחום שקודם אשרי, כל בוקר אינם אלא פסוקים מלוקטים), ואח״כ ישתבח, ואח״כ יוצר וקר״ש וברכותיה, ותפלה עם הצבור. ואם אין שהות כ״כ ילך גם מזמור הללו את ד׳ מן השמים. אם עוד אין שהות לא יאמר אלא ברוך שאמר ותהלה לדוד וישתבח. ואם כבר התחילו הצבור יוצר ואין שהות לומר פסוקי דזמרה אפילו בדלוג, יקרא קר״ש וברכותיה עם הצבור ויתפלל עמהם, ואח״כ יקרא כל פסוקי דזמרה בלא ברכה שלפניהם ושלאחריהם, ומכל מקום יאמר אחרי התפלה כל הברכות שמחויב לברך בבוקר. אכל על נט״י ואלהי נשמה וברכת התורה יאמר עכ״פ קודם התפלה. ואם שכשיתחיל יוצר ג״כ לא יגיע לתפלת הצבור שמונה עשרה, יתפלל כסדר בלא הצבור, ולא יתפלל השמונה־עשרה לבד עם הצבור, דסמיכת גאולה לתפלה בשחרית עדיפא מתפלה בצבור.

הֲרִינִי מְזַמֵּן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבֵּחַ אֶת בּוֹרְאִי. לְשֵׁם יְחוּד קֻדְשָׁא

עולת ראיה

הריני מזמן את פי. הפה, הוא כלי הדבור, אוצר החיים הרוחניים, שבו כל הבטויים שבכח גנוזים הם בתכן כללי. הדבור בכללו יש לו כח כפול: דבור קדש, ודבור חול. דבור הקדש מוצאו הוא ממקור הדעה העליונה, יוצרת כל היצורים, „בדעתו תהומות נבקעו״, ודבור של חול מקורו הוא למטה, מהציורים הבאים ומתרשמים בנפשו של אדם מכל מה שיש ביצירה. צריך האדם, בהיותו נגש להחל דבורו בקדש, בתפלה לאל חי, להזמין את פיו הזמנה הראויה לקדושה, כדי ששפעת הדבור תבא מהיסוד המקודש, ממקור הדעה העליונה. שכחה הוא לפעול על כל ההויה, באשר היצירה כולה באה מתוך הופעתה. הריני מזמן את פי.

להודות ולהלל ולשבח את בוראי. הכרת הטובה, שהאדם מוקף בים של השפעת הטוב העליון, ונפשו בתכונתה העדינה מכריחה אותו, שלא יהיה כפוי טובה וגיב שפתיו יתפרץ בהבעה של הכרת הטובה למיטיב העליון ב״ה, זוהי

בָּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינָתֵיהּ עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם. בָּרוּךְ הוּא. בָּרוּךְ

עולת ראיה

תכן ההודאה, ועצמותה של הופעת הטובה הלא יש בה אור עליון, בהירות חיים והויה מלאה זיו קדש, שערך עצמותה הוא עולה למעלה מעצם ההגאה של קבלת הטובה, ביחושה אל האדם המקבל אותה, שמחיבת אותו עי״ז בהודאה. ובשביל רושם אור זה בא ההלול, שהוא מגזרת „יהל אור״, הארה והופעה בהכרת החיים העליונים ברום ערכם, בהופיעם ממכון הטוב והעלוי הנשגב, להאיר על האפק של המציאות המוגבלה שפעת נהורים רחבי ידים וגדולי ערך, להלל. וההלול הזה בפעולותו על האדם יעל כל היקום כולו, להעלות אותו, להשביחו בהכרת זו שהוא מרומם את כל שפעת הטוב, היורד להוויה, אל מקורה העליון, להדרת קדש, זהו השבח, המתיחש לרבון כל עולמים בתור בורא כל, אשר האדם בעליתו, המאירה בזיו של מעלה, הרי הוא מרכז בתוכו את תכן הבריאה כולה, „כל העולם כולו לא נברא אלא לצוות לזה״ (ברכות ו׳), עד שמיחד את קדושת פעולת הבריאה אליו ביחוד, את בוראי, להודות ולהלל ולשבח את בוראי.

לשם יחוד קוב״ה ושכינתיה, ע״י ההוא טמיר ונעלם, בשם כל ישראל. הבעת התפלה, כמטרתם הקדושה של כל המעשים המקודשים, שהם עולים יחד לרום הגובה, של הדרת הקדש, בערך המתעלה מכל גבול וקצב. רק הקדש המבורך ממקור הברכות, השופעות בלא מצרים, הוא מאוחד ברות אלהים חיים בהופעתה של הקדושה המסמנת גבולים, ומנים ומקומות, מעשים ומחשבות, שאיפות ורצונות מוגבלים, אשר בתוכם מתפלש האור האלהי, הנעלה מכל הגבלה, והתתאחדות הזאת באה ממקור העליון, המתעלה מכל הערכה של שם ומלה, של העיון ומחשבת, החבוי וגנוז בחביון עז, ונעלם בחוזק הראותו, שהיא הקדושה, הקדושה של נחלת יעקב בלי מצרים, שלא כל יחיד יכול להיות תפיש בעומק זה, רק כללותה של האומה, החובקת בגדלה את כל הרם והנשא, ושם בשאת עולם, לשם יחוד קוב״ה ושכינתיה, ע״י ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל.

ברוך שאמר והיה העולם. כשאנו נגשים לסדר את בטויי שפתנו, [illegible] יצירת כל המעשי יוצר כל, כדי להתרומם לקצת מהללו, [illegible] לחתעלות אל המוצא העליון, שמשם נובעת היא תכונת שיחת [illegible] ואז אנחנו נזכרת בלל אל המקור שממנו נובעת שיחת החול שבעולם, [illegible] המעשים והיצורים כולם, בתכונתם [illegible] בישמים על חנפש, ומזה באה תכונת הדבור בהבלטתו, מה [illegible] שיחת חקדש, שמוצא התפלה בעליוניותה בא ממנה, היא מאוח [illegible] הדרש של חדמור העליון, אמרת ד׳ הצרופה, שהיא קודמת לכל ותוקה, [illegible] מאמרה זו את כל הויתו, ומתוך שפעת קדש זו אנחנו [illegible] את תכן ברכותינו, שאנו מברכים למלך תכבוד, מקור הברכות, בדרך [illegible] וחיה העולם.